

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13340-12-11 אלומון לאב בע"מ נ' עירית ירושלים

בפני כב' סגנית הנשיאה עירית כהן

אלומון לאב בע"מ

התובעת

ע"י ב"כ עו"ד משה מגן

נגד

עירית ירושלים

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד יוסי לבן

ספרות:

[\(דניאל פרידמן, דיני עשיית עושר ולא במשפט \(1998\)](#)**החלטה**

1. לפניי בקשת הנתבעת לסילוק התביעה על הסף בשל היעדר סמכות עניינית, שיהוי וסופיות השומות והיעדר עילה.
2. עיקרה של התביעה בטענת התובעת כי חויבה בתשלום ארנונה ביתר עבור הנכס בו היא מחזיקה, וזאת על יסוד נתוני שטח שגויים. ביחס לשטח נוסף המוחזק על ידי התובעת נטען כי לא ניתן לה פטור מנכס ריק על אף השגה שהגישה בנדון. הסעד שנתבע בכתב התביעה הוא החזר כספי בגין חיובי הארנונה ביתר, מתן חשבונות בדבר החיובים שהושתו על התובעת ופיצוי בגין אובדן עלויות שכר של עובדי התובעת עקב הצורך לטפל במחדלי הנתבעת הקשורים לפרשה ובהסדרת חיובי היתר.
3. טענת המבקשת, הטענה לפיה חלה טעות בציון שטח הנכס נמנית על העילות הקבועות בסעיף 3(א) [לחוק הרשויות המקומיות \(ערר על קביעת ארנונה כללית\)](#), התשל"ו-1976 (להלן – חוק הערר). בהתאם לכך, הסמכות לדון בטענה נתונה למנהל הארנונה ולגופי הערר שמעליו (ועדת הערר ובית המשפט לעניינים מנהליים), ולבית

משפט זה אין סמכות לדון בה. לטענת המבקשת מדובר במסלול ייחודי ובסמכות ייחודית לדיון במחלוקת.

עוד טוענת המבקשת כי על פי ההלכה הפסוקה ניתן יהיה לסטות ממבחן הסמכות הייחודית רק במקרים חריגים, בהם תוכלנה ערכאות של בתי המשפט הרגילים לדון בשאלות שבסמכותו הייחודית של מנהל הארנונה. אחד מחריגים אלו מתקיים כאשר מדובר בנושאים בעלי חשיבות עקרונית, אולם ברור כי תביעה זו איננה "נושא בעל חשיבות עקרונית". חריג נוסף הוא בתביעת השבה המבוססת על רשלנות של הרשות. בכתב התביעה נטענה אמנם טענת רשלנות, אולם הטענה נטענה בעלמא, במטרה להיכנס לגדר סמכותו של בית המשפט. במקום נערכו מדידות מטעם המבקשת שעל יסודן הפיקה המבקשת שומות, ובכך היא פעלה על פי סמכותה ומילאה את חובתה. טענת הרשלנות נטענה בכתב התביעה באופן כללי וסתמי והמשיבה לא סיפקה כל תשתית עובדתית לרשלנות. כך, למשל, היא איננה טוענת כי יש בידיה מדידות מאותה תקופה המוכיחות כי המדידות שביצעה המבקשת אינן נכונות. לטענת המבקשת, הרשלנות המיוחסת לה נובעת מטעות בהבנת מסמכי החיוב.

עוד לטענת המבקשת, המשיבה מעולם לא הלינה על גודל השטחים כפי שנמדדו על ידי המבקשת וכפי שנרשמו בספרי העירייה ולא על השומות אשר הוצאו בהסתמך עליהם, ומשך כל השנים שילמה את חיובי הארנונה שהוצאו לה בגין הנכס ללא כל טענה בקשר לגודל השטח.

עוד טוענת המבקשת כי גם בנוגע לטענה לפטור בגין נכס ריק אין סמכות לבית משפט זה. מדובר למעשה בתקיפת החלטה בנושא ארנונה על פי [תקנות הסדרים במשק המדינה](#) (הנחה מארנונה), התשנ"ג-1993. המחוקק התווה רק שני מסלולים מקבילים לתקיפה ישירה של החלטה בעניין ארנונה – בדרך של השגה על פי חוק הערר או בדרך של עתירה מנהלית בעניינים שאינם מוגדרים בחוק הערר. מאחר ובקשת פטור בגין נכס ריק אינה נמנית על המקרים שהוגדרו בחוק הערר, הרי שהסמכות לדון בתקיפת החלטה בעניין זה נתונה לבית המשפט לעניינים מנהליים, בהתאם לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, הקובע כי כל עתירה כנגד הרשות המקומית בענייני תשלום ארנונה תידון בפני בית המשפט לעניינים מנהליים. על פי הפסיקה, כאשר מדובר בתקיפה ישירה של החלטת הרשות אין לבית המשפט האזרחי סמכות לדון בה.

עוד לטענת המבקשת השומות שנערכו לנכס הן סופיות ואינן ניתנות היום לפתיחה מחדש. חוק הערר מגביל את הנישום להגשת השגה על השומה בתוך 90 יום מיום קבלת הודעת החיוב. העלאת טענות בקשר לגודל הנכס כיום, לאחר שנים רבות, מהווה שיהוי ניכר ומהותי אשר בעקבותיו מצבה של המבקשת שונה לרעה.

עוד טוענת המבקשת כי העובדה שחלף המועד הקבוע בחוק להשגה, אין פירושה כי על בית המשפט לצאת מגדרו על מנת לנסות לסייע לנישום ולפתוח שעריו בפניו בכל מחיר על מנת לזכותו בסעד. בהחלט יתכן כי בנסיבות בהן חלף המועד להשגה לא תהיה לנישום תרופה כלל, כיוון שהמועד לדיון בטענותיו הנתונות לסמכותם הייחודית של גופי הערר המנהליים חלף, ואין לו להלין אלא על עצמו. קציבת המועד היא אחת התכליות המרכזיות של חוק הערר, ובבסיסה עומד עיקרון סופיות השומה, לפיו אין מקום לפתוח לדיון מחודש שומות של שנים עברו ולערער בכך את יציבותה התקציבית של הרשות.

4. המשיבה מסכימה כי מסעיף 3 לחוק הערר עולה כי לגופים המנהליים קיימת סמכות דיון ייחודית לדון בתביעות שונות הנוגעות לארנונה, לרבות בטענה של טעות בגודל הנכס, אולם לטענת המשיבה לכלל זה נקבע חריג והוא שכאשר מוגשת תביעה המבוססת על עילת רשלנות, חוק הערר אינו חוסם את דרך הפניה הרגילה לבית המשפט. בדומה נקבע כי כאשר בפי התובע טענות שעניין גביית יתר, כבענייננו, יש לאפשר העלאתן בערכאות שיפוטיות.

עוד לטענת המשיבה גם לפי מבחן הסעד, הקובע את שאלת הסמכות העניינית, קונה בית משפט זה סמכות לדון בתביעה הכספית שהוגשה כנגד המבקשת, וזאת גם אם עילתה נולדה בתחום המשפט המנהלי.

לטענה בדבר היעדר תשתית ראייתית לטענת הרשלנות עונה המשיבה כי התשובה לשאלה אם תביעה מגלה עילה אם לאו נבחנת רק על פי האמור בכתב התביעה ובית המשפט בודק אם - בהנחה של האמור בכתב התביעה אמת - מגלה כתב התביעה עילה.

עוד לטענת המשיבה, מחיקת התביעה או דחייתה על הסף הן בגדר אמצעים הננקטים בליט ברירה ודי בקיומה של אפשרות קלושה שהתובע יזכה בסעד אותו הוא מבקש כדי שהתביעה לא תימחק בעודה באיבה. עוד נטען כי בניגוד למשתמע מהבקשה, לתביעה צורפו אסמכתאות רבות לתמיכה בכל שלוש עילות התביעה, לרבות בעניין הכללת השטח שאינו חלק מהמושכר.

5. בעניין הבקשה לפטור מנכס ריק טוענת המשיבה כי הגישה השגה למבקשת וזו כלל לא הגיבה להשגה. משלא ניתנה כל החלטה על ידי המבקשת, ממילא קורס כל הפרק בבקשה העוסק בדרכי תקיפתה של החלטה בענייני ארנונה.

עוד טוענת המשיבה כי התעלמות המבקשת מההשגה כמוה כהסכמה מצידה לנטען בהשגה, וזאת מכוח הפסיקה, דיני ההשתק והוראת סעיף 4(ב) לחוק הערר. המשיבה אינה מבקשת לתקוף את ההסכמה אלא לאכוף אותה על המבקשת. עסקינן, אפוא,

בתביעה לסעד כספי גרידא ולא למתן סעד כנגד החלטה מנהלית, ובמקרים כאלו הסמכות היא לבית המשפט האזרחי.

עוד לטענת המשיבה, טענת המבקשת בעניין שיהוי נגזרת מטענתה הקודמת לפיה מוגבלת המשיבה לתביעה לפי חוק הערר על המועדים הקבועים בו, ולכן משהראתה המשיבה שאין בסיס בפסיקה לטענה הראשונה ממילא אין תקומה גם לטענה הנגזרת בעניין שיהוי ביחס למועדים שנקבעו בחוק הערר. משאין בחוק הערר כדי לשלול את זכותה של המשיבה להשבת הכספים ששולמו על ידה במסגרת תביעה אזרחית רגילה, יש לבחון את זכאותה להשבה על פי [חוק ההתיישנות](#) ולא לפי דיני השיהוי. בענייננו לא חלפה תקופת ההתיישנות ואף לא נטען כך בבקשה.

אשר לטענה בדבר סופיות השומות ושינוי מצבה של המבקשת לרעה טוענת המשיבה כי ראשית, לא צורף לבקשה תצהיר המפרט את העובדות הנוגעות לטענת שינוי המצב לרעה, ושנית, במסגרת האיזון בין אינטרס הרשות הציבורית בגביית כספים לצרכי ציבור לבין הסתמכות הפרט על תקינות פעולות הרשות המנהלית, אין זה מן הראוי כי רשות שלטונית תחזיק בכספים אשר נגבו על ידה שלא כדין ועליה להשיבם למי ששילמם כתוצאה מחיוב שגוי שנבע מרשלנותה. ביחס לטענה בדבר שיבוש אפשרי בתקציבה של המבקשת מפנה המשיבה לדבריו של פרופ' דניאל [פרידמן בספרו דיני עשיית עושר ולא במשפט](#), לפיהם "רשות שלטונית יכולה לתכנן הטלת מס וגביית מס באופן שחלוקת הנטל תהיה צודקת ולא תיחתך על פי גורם מקרי, שלפיו אלה ששילמו מס, שאיננו מגיע, יפלו קורבן לצורכי הכלל".

דיון

6. סעיף 3 [לחוק הרשויות המקומיות \(ערר על קביעת ארנונה כללית\)](#), התשל"ו-1976 קובע כי:

"(א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:

(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

(2) נפלה בהודעת התשלום שמשגיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גודלו או השימוש בו;

(3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 [לפקודת העיריות](#);

(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג - שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

...

(ג) על אף האמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), מי שחויב בתשלום ארנונה כללית ולא השיג תוך המועד הקבוע על יסוד טענה לפי סעיף קטן (א)(3), רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה כאמור כפי שהיה רשאי להעלותה אילו לא חוק זה.

על פי סעיף 6 לחוק:

"(א) הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה לפני ועדת ערר.

(ב) על החלטת ועדת ערר רשאים העורר ומנהל הארנונה לערער לפני בית משפט לעניינים מינהליים.

7. על פי הפסיקה, "משנקבעו בחוק הליכים מיוחדים להשגה ולערר ומועדים להגשתם, אין הנישום יכול להיזקק עוד להליכי התביעה הרגילים. הסדרים מיוחדים אלה הם ממצים וחוסמים את דרכי התקיפה הכלליות..." (ע"א 1130/90 חברת מצות ישראל בע"מ נ' עיריית פתח-תקווה, פ"ד מו(4) 778 (1992); ע"א 739/89 מיכקשווילי נ' עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מה(3) 769 (1991); רע"א 2425/99 עיריית רעננה נ' י.ח. יזום והשקעות בע"מ, פ"ד נד(4) 481 (2000)).

8. אין לקבל את הטענה לפיה הדין במקרה זה שונה משום במדובר בתביעה כספית. טענה זו, שיפה היא בכל הנוגע לחלוקת הסמכות בין בית המשפט האזרחי ובין בית המשפט לעניינים מינהליים, אינה יפה לענייננו, ויש בקבלתה כדי לסכל את מטרתו של ההסדר המיוחד המגביל את הליכי הערר על חיוב הארנונה. כפי שנפסק בעניין יזום הנ"ל:

"בענייננו מדובר בתביעת השבה של כספים ששולמו. לא נראה לי, על פניו, כי יש נפקות לעובדה כי הסעד המבוקש הינו השבה, ככל שהדבר נוגע לעניין סמכותם של גופי הערר. ההבחנה בין מצב דברים שבו הוטל על בעל נכס חיוב בהיטל אשר טרם שולם, והוא מבקש להעמידו במבחן הביקורת, לבין מצב שבו סכום ההיטל שולם, ובעל

הנכס טוען לאחר מעשה כי יש לזכותו בהשבה מאחר שההיטל פגום,
אינה נראית מהותית ככל שהיבט סמכות גופי הערר נוגע בדבר.

ראו גם [רע"א 564/07 עיריית פתח תקווה נ' חברת דלק נדל"ן בע"מ](#) (פורסם במאגרים, 12.7.2007).

9. כבר נפסק כי יתכנו מקרים בהם למרות שעמדה בפני הנישום דרך ההשגה, לא תיסגר בפניו דרך הפנייה לבית המשפט. "לבית המשפט נתונה הסמכות לדון בתובענה גם כאשר המחוקק קבע מסלול אחר לטפל בעניין, אלא שבית המשפט לא יפעיל סמכות זו כדבר שבשיגרה, כאשר פתוחה בפני התובע דרך אחרת" ([ע"א 6971/93 עיריית רמת-גן נ' קרשין, פ"ד נ\(5\) 478 \(1997\)](#)).

10. [בע"א 4452/00 ט.ט. טכנולוגיה מתקדמת בע"מ נ' עיריית טירת הכרמל, פ"ד נו\(2\) 773](#) (2002) נדונו הנסיבות המיוחדות בהן יפתח בית המשפט את שעריו בפני תובענה המצויה בגדרו של סעיף 3 לחוק הערר. נפסק כי:

"פתיחת הערכאות השיפוטיות הרגילות בפני החייב בתשלום ארנונה נתונה כעת לשיקול-דעתו של בית-המשפט. כאשר מועלית בפניו טענה המנויה בסעיף 3 לחוק הערר, יש לשקול אם להתיר את העלאתה. נראה כי בנושאים עובדתיים וטכניים תהיה הנטייה להגביל את האזרח להליכי ההשגה המינהלית. בירור עניינים אלה בקשר לחיובי ארנונה הוא פשוט ונוח יותר במסגרת הגופים המינהליים-מקצועיים. גופים אלה ערוכים לבירור שאלות מסוג זה המצריכות לעתים עריכת מדידות ובדיקת המצב בשטח. לעומת זאת בנושאים עקרוניים ובנושאים בעלי חשיבות כללית וחשיבות ציבורית, הרשות להעלות טענות מסוג זה בערכאות השיפוטיות הרגילות תינתן ביתר קלות.

...

שיקולים נוספים הבאים בחשבון הם מידת מודעותו של האזרח להליכי ההשגה המינהליים ומידת הפגיעה ועיוות הדין שייגרמו לאזרח מחסימת דרכו לערכאות השיפוטיות הרגילות."

ראו גם עניין יזום הנ"ל; [רע"א 1809/07 עיריית הרצליה נ' גיא לוי בע"מ](#) (פורסם במאגרים, 3.6.2008).

11. הטענות המועלות בכתב התביעה בדבר חישוב לקוי של הארנונה הן טענות עובדתיות וטכניות שהיה מקום לבררן מול הגוף המנהלי המקצועי, ואין בהן כדי להצדיק מתן

רשות לתבוע בבית משפט זה. יצוין עוד כי הטענות בדבר החישוב השגוי לא נתמכו, לעת עתה, בבסיס ראייתי כלשהו, וכי לטענת המבקשת יסודן באי הבנת החישובים שעל יסודם נערך החיוב.

12. לא הובהר מדוע לא נקטה המשיבה בדרך של הגשת השגה לפי סעיף 3 לחוק הערר בסמוך לקבלת הודעות החיוב. אין בפניי טענה לפיה המשיבה לא הייתה מודעת לאפשרות של הגשת השגה או כי מסיבה כלשהי נבצר ממנה לנקוט בדרך זו. מכתב התביעה אף לא ניתן להבין מתי גילתה המשיבה את הטעות הנטענת בחישוב הארנונה.

13. למרות שהמשיבה מחזיקה בנכסים עד היום, היא לא הגישה השגה על חיוב הארנונה לשנים האחרונות. בדיון מיום 14.10.13 נשאל ב"כ המשיבה על כך והשיב כי הוא מחכה להכרעה העובדתית בבית משפט זה, ומניח שאם תתקבל טענתו לא תתנגד המשיבה לשינוי החישוב גם ביחס לשנים שלאחר הגשת התביעה.

14. מאחר והמשיבה מחזיקה בנכסים ומקבלת הודעות חיוב ארנונה מדי שנה, עדיין פתוחה בפניה האפשרות להשיג על חישוב הארנונה בפני מנהל הארנונה. כפי שצוין בעניין ט.ט. טכנולוגיה מתקדמת, בירור עניינים שכאלה הוא פשוט ונוח יותר במסגרת הגופים המנהליים-מקצועיים, הערוכים לבירור שאלות מסוג זה. אם תידחה השגתה של המשיבה, תוכל לנקוט בהליכי ערעור לפי חוק הערר.

ככל שתתקבל טענת המשיבה לפיה חישוב הארנונה הינו שגוי, וככל שהצדדים לא יגיעו בעקבות זאת להסדר שיכלול אף את החיובים בשנים הקודמות, יתכן ויהיה במצב שייווצר כדי להעלות שאלות משפטיות עקרוניות אשר יהיה מקום לבירורן במסגרת של תובענה אזרחית להשבה.

15. אשר לטענת התובעת לפיה יש לאפשר את התביעה משום שהיא מתבססת על טענת רשלנות – אכן, כבר נפסק כי "אין בחוק הנ"ל הוראה החוסמת דרך הפניה בתביעה רגילה כאשר הדיון בפני בית המשפט הרגיל כולל בין היתר את הטענה של התרשלנות של הרשות המקומית, ענין הראוי לבירור לגופו ואינו ראוי למחיקה על הסף" ([בר"ע 2824/91 עיריית חיפה נ' לה נסיונל חברה ישראלית לביטוח בע"מ](#)) (פורסם במאגרים, 16.10.1991); [רע"א 7669/96 עיריית נהריה נ' קזס, פ"ד נב\(2\) 214 \(1998\)](#).

יחד עם זאת, נפסק כי לא די בהעלאתה של טענת רשלנות באופן סתמי על מנת להכניס את התובענה לגדר סמכותו של בית המשפט:

"יש לפרש את כוונת בית המשפט העליון, כי לא כל טענת רשלנות תגרור בהכרח התדיינות בערכאות רגילות. על טענת הרשלנות להיות מהותית ומבוססת בצורה זו או אחרת, ולא ככזו הנטענת מן השפה ולחוץ כטענה מגמתית שכל עיקרה ותכליתה להביא את העניין

להידון לפני בית המשפט ולא לפני הגוף המערער" (ע"א (מחוזי ת"א)**3541/07 סופר פארם נ' עיריית תל אביב (פורסם במאגרים, 1.7.10).**

16. בכתב התביעה הוזכרה טענת הרשלנות פעם אחת בלבד, בסעיף 13 לכתב התביעה, בו נטען כי "לתובעת לא ידוע מדוע חייבה אותה הנתבעת בחיובי יתר המבוססים על שטחים הגדולים מהשטח לפי מדידה ועל הנתבעת הנטל להראות, כי לא התרשלה בהשיתה חיובי יתר אלו". כתב התביעה אינו כולל כל פירוט בדבר התרשלות שנפלה בהתנהלותה של המבקשת ואין מדובר בטענה מנומקת ומבוססת שעל יסודה ניתן היה לקבוע כי יש הצדקה לבירור התביעה בהליך אזרחי. אמנם נטען להעברת הנטל אל כתפי המבקשת, אולם כתב התביעה אינו מראה כי מתקיימים התנאים להעברת הנטל.

17. אני מקבלת את הבקשה ככל שהיא נוגעת לעילת התביעה שעניינה חישוב סכום הארנונה על בסיס נתוני שטח שגויים. בכל הנוגע לטענת הרשלנות, על פי הפסיקה, "אין לנקוט צעד קיצוני של מחיקת תביעה מחמת העדר עילה אם ניתן להצילה על ידי תיקון כתב התביעה" (ראו ע"א 154/04 יצחק נ' נוימן (פורסם במאגרים, 13.2.2005) ופסקי הדין המאזכרים שם).

18. בטרם תינתן החלטה סופית בבקשה בנוגע לעילה זו, תודיע המשיבה האם היא מבקשת לתקן את כתב תביעתה, וזאת לא יאוחר מיום 29.10.13.

19. באשר לטענות בנוגע לאי מתן פטור לנכס ריק, מסכימה המבקשת כי אין סמכות למנהל הארנונה, אולם לטענתה נתונה הסמכות לבית המשפט לעניינים מנהליים.

20. בסוגיה זו אכן יש לתת משקל לעובדה שמדובר בתביעת השבה ולא בתקיפה ישירה של החלטת העירייה. על פי הפסיקה, כאשר מדובר בתקיפה עקיפה של החלטה מנהלית, מבחן הסעד הוא הקובע את הסמכות:

"ברע"א 11224/04 נתבקש סעד של הצהרה, כי דרישה לתשלום של היטל פיתוח, אגרת הנחת צינורות והיטל ביוב הינה בטלה. משמע, הסעד שנתבקש היה קביעה כי אין תוקף להחלטה שקיבלה הרשות המינהלית. לעומת זאת, בענייננו נתבע סעד כספי. ההבדל בסעד המבוקש בין שני ההליכים הוא שמביא לתוצאות שונות...

במקרה ההוא נמצאת הסמכות בידי בית המשפט לעניינים מינהליים, בעוד שבמקרה הנוכחי נתונה הסמכות לבית המשפט האזרחי - בית משפט השלום או בית המשפט המחוזי - בהתחשב בסכום התביעה..." (רע"א 6590/05 עיריית אשדוד נ' שמעון צרפתי בע"מ (פורסם במאגרים, 19.9.2005); ראו גם רע"א 7987/10 מדינת

ישראל - משרד החינוך נ' עמותת מוסדות "חזון ישעיה" (פורסם במאגרים, 28.4.2011).

21. משהתבקש בענייננו סעד כספי, הסמכות לדון בתביעה נתונה לבית המשפט האזרחי ולא לבית המשפט לעניינים מנהליים וזאת מבלי להיכנס לשאלה האם, כטענת המשיבה, התעלמות המבקשת מההשגה כמוה כהסכמה מצידה לנטען בהשגה.
22. אשר לטענות שעניינן שיהוי וסופיות השומה – אלה ייבחנו במסגרת התביעה העיקרית ולא מצאתי כי יש בהן כדי להצדיק את סילוק התביעה על הסף.
23. אני דוחה, אפוא, את הבקשה לסילוק על הסף ביחס לטענה בדבר גביית ארנונה ביתר בשל אי מתן פטור לנכס ריק.
24. הוצאות הבקשה יישקלו בסיום ההליך.

ניתנה היום, י"ח חשון תשע"ד, 22 אוקטובר
2013, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

עירית כהן 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה